

„Takovéhle malé skupiny,“ pokračovala Mariana, „jako jsou Panny, jsou obzvláště zranitelné vůči podvědomé manipulaci nebo týrání. Dívky mohou k vůdci skupiny podvědomě přistupovat jako ke svému otci, když byly velice mladé, bývají na něm závislé a touží po jeho uznání. A když jste psychicky poškozená mladá žena, neschopná si připustit, jakému utrpení jste byla vystavena v dětství, často se spojíte s novým tyranem, abyste se tomu připuštění vyhnula, a předstíráte, že je takové chování naprosto normální. Kdybyste otevřela oči a odvrhla ho, musela byste odvrhnout i další lidi ve svém životě. Nevím, jaké dětství všechny ty dívky měly. Je snadné si Taru zařadit jako privilegovanou mladou ženu, která v životě nepoznala jedinou překážku. Podle mě ale její holdování alkoholu a drogám ukazuje, že měla problémy a že byla zranitelná. Krásná, porouchaná Tara, měl ji z nich nejradši.“

Hleděla Foscovi do očí, když to říkala, uvědomovala si, že se jí do hlasu vkrádá vztek, a snažila se ho potlačit. Fosca na ni klidně hleděl, na tváři úsměv. Pokračovala co neklidněji.

„Pochopila jsem, že k těm vraždám přistupuju úplně špatně. Nebyla to práce šilence, psychopatického vraha hnaného nebetýčným vztekem, tak měly jen vypadat. Ty dívky byly zavražděny metodicky a s rozvahou. Jedinou zamýšlenou obětí byla Tara.“

„A proč si to myslíte?“ promluvil Edward Fosca. Byla to první věc, kterou za celé sezení řekl.

Mariana na něj pohlédla. „Protože Tara byla vaše milenka. A pak se něco stalo. Zjistila, že spíte i s těmi ostatními? Hrozila vám, že to prozradí, a co potom? Ztratil byste práci, celý ten elitářský akademický svět, co si ho tak ceníte. Zkazila by vám reputaci, a to jste nemohl dopustit. Vyhrožoval jste Taře, že ji zabijete. A pak jste to vážně udělal. Bohužel pro vás o tom řekla předtím Zoe... A Zoe to řekla mně.“

Fosca se na ni díval. Tmavé oči se mu leskly jako černé úlomky ledu. „Takže to je vaše teorie?“

„Ano.“ Mariana neuhnula pohledem. „To je moje teorie. Všechny dívky, včetně Veronicy a Sereny, vám poskytly alibi. Všechny jste měl tak pod palcem, že nemohly jinak, ale co se stalo potom? Rozmyslely si to nebo vám začaly vyhrožovat? Nebo jste se jenom chtěl ujistit, že to nikdy neprozradí?“

Nikdo jí na otázku neodpověděl. Rozhostilo se ticho.

Vrchní inspektor nic neříkal. Nalil si trochu čaje. Děkan na Marianu ohromeně zíral, očividně nevěřil vlastním uším. Julian se jí vyhýbal pohledem a předstíral, že si prohlíží svoje poznámky.

První promluvil Edward Fosca. Obrátil se k inspektoru Sanghovi.

„Pochopitelně to popírám. Všechno, co jsme slyšeli. A rád odpovím na vše, co vás může zajímat. Ale nejdřív, pane inspektore, mám si zavolat právníka?“

Inspektor pozvedl ruku. „Myslím, že to zatím není nutné, pane profesore. Chvilku vydržte.“ Sangha upřel oči na Marianu. „Máte nějaké důkazy pro cokoli, co tady tvrdíte?“

Mariana přisvědčila. „Ano, tyhle pohlednice.“

„Ach. Ty slavné pohlednice.“ Sangha se zahleděl na pohlednice na stole. Posbíral je a pomalu je zamíchal a začal je rozdávat jako karty.

„Jestli tomu rozumím správně,“ řekl, „jste přesvědčená, že každá oběť je obdržela před svou smrtí, jako taková upozornění, že zemřou?“

„Ano, přesně tak.“

„A teď, když jedna přišla vám, jste pravděpodobně v ohrožení života? Proč myslíte, že si vás vybral za svou oběť?“

Mariana pokrčila rameny. „Myslím si... že jsem se pro něj stala hrozbou. Dostala jsem se příliš blízko. Dostala jsem se mu do hlavy.“

Nepohlédla na Foscu. Nevěřila si, že by se opět nerozzuřila.

„Víte, Mariano,“ slyšela Foscu říkat, „kdokoli může opsat pár řeckých větiček z knihy. Na to nepotřebujete diplom z Harvardu.“